

졸업

Graduation

จดหมาย
ถึงฉันในวัน
จบการศึกษา

SE-ED

inspiration starts here

- Yun I-hyeong เขียน
- สุมาลี สุนจันทร์ แปล

졸업 Graduation จดหมายถึงฉันในวันจบการศึกษา

Yun I-hyeong เขียน สุมาลี สุนจันทร์ แปล

ราคา 152 บาท

สำนักพิมพ์พริน

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ
หรือกระทำการใด โดยวิธีการใดๆ ในรูปแบบใดๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนของหนังสือเล่มนี้
เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ นอกจากจะได้รับอนุญาต
Authorized Translation from Korean Language Edition.

출업 GRADUATION By Yun I-hyung

Copyright ©Yun I-hyeong, 2016

All Rights Reserved.

The Korean edition was originally published by The BookInMyLife, Seoul, Korea
This Thai language edition was published
by SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED in 2019
by arrangement with The BookInMyLife through KL Management
All rights reserved.

1 1 2 - 2 1 0 - 1 6 1
2 2 6 6 0 9 8 7 6 5 4 3 2

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ยูนอีฮย็อง.

출업 Graduation จดหมายถึงฉันในวันจบการศึกษา

-- กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น, 2562.

152 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. สุมาลี สุนจันทร์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.73

ISBN (e-book) 978-616-08-3742-7

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทร. 0-2826-8000 สายงานการผลิต โทร. 0-2826-8333 โทร.สาร 0-2826-8589

พินพูน

กระดาษกบอบสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

พิมพ์ที่ : บริษัท วี. พรินท์ (1991) จำกัด เลขที่ 28, 30 ซอยเทียนทะเล 10 ถนนบางขุนเทียน-ชายทะเล แขวงแสมดำ
เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ 10150 โทร. 0-2451-3010 โทร.สาร 0-2451-3014 นายวิเชียร กาญจนพัฒนา ผู้พิมพ์ พ.ศ. 2562

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com

ผู้จัดทำ • ผู้อำนวยการสายงานฝ่ายผลิตหนังสือและสื่อ กนิษฐ์ พรหมเสน • บรรณาธิการบริหาร พรพิมล ตั้งสกุล
บรรณาธิการจัดการ ประดอง ชุนทอง เครือมาศ บุญล้อม อรุโณทัย เขตหาญ มณีนุช คู่มงคลชัย
บรรณาธิการโครงการ ภาณุณา ไชยสลิ พูนสุข แซ่หยี่ วราลี เนติกุล วรระมน ชาญชัยพล
สุภัชญา วัฒนศิริ พิศรบรรณณ์ คุณะวนิชพงษ์ • บรรณาธิการเล่ม อธิษฐาน มรรคสุนทร • ผู้ช่วยบรรณาธิการ ณัฐชยา มีจันทร์
ณภัทร เกลิมขุติภา สีน้า แก้วฉิมพลี สุภัฏญา คงมัน จุฑามาศ หมั่นกรม • ออกแบบปก/จัดรูปเล่ม ประภาณู จินนะ
ฝ่ายศิลปกรรมและจัดรูปเล่ม กิตินันท์ เกิดปลั่ง วงศ์พรรณ สมบูรณ์วรกิจ จิตราภรณ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา

จากใจกองบรรณาธิการ

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าวันหนึ่งมีจดหมายส่งมาถึงเราสองฉบับ ซึ่งแต่ละฉบับล้วนมีผลต่ออนาคตทั้งนั้น แล้วถ้าเป็นคุณ คุณจะเลือกอะไร ระหว่าง “เรียนต่อมหาวิทยาลัยที่สอบผ่าน ทั้งที่ไม่รู้เลยว่าเรียนอะไร ที่เลือกไปเพราะผู้ใหญ่เลือกให้” กับการยอมเป็นพ่อแม่เพื่อเพิ่มจำนวนประชากร เพราะตอนนี้โลกใบนี้มีคนแค่ 10% เท่านั้นที่สามารถมีลูกได้”

เรื่องราวที่เกิดขึ้นใน **STEP Graduation** จดหมายถึงฉันในวันจบการศึกษา อาจเกิดขึ้นจริงบนโลกใบนี้ก็ได้ ถ้าสิ่งแวดล้อมยังคงถูกทำลายอย่างต่อเนื่อง จนไม่สามารถฟื้นฟูได้อีก เด็ก ๆ ที่เกิดขึ้นมาบนโลกที่กำลังเลวร้ายลงเรื่อย ๆ อาจต้องพบเจอปัญหาเดียวกับตัวเอกในเรื่อง และไม่อาจเติบโตเป็นบุคคลที่สังคมต้องการได้ตามช่วงเวลาที่เหมาะสม แล้วอย่างนี้สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นความรับผิดชอบของใครกันแน่?

ทางสำนักพิมพ์อยากให้ผู้อ่านได้ลองหาคำตอบกันดู ถึงนิยายเรื่องนี้จะดูไม่สดใสเท่าไร แต่ทางสำนักพิมพ์เชื่อว่าผู้อ่านต้องได้อะไรดี ๆ อย่างแน่นอน

กอง บก. พูริน

SE-ED

inspiration starts here

สารบัญ

ใบแจ้งผลสองฉบับ.....	7
สิทธิพิเศษในชีวิต.....	19
เรื่องที่ไม่อาจถาม.....	33
สารภาพรัก.....	47
เลือกไม่ได้.....	59
ฉันไม่มีความสุข.....	69
การพบกันด้วยเหตุผลทางการแพทย์.....	89
รสชาติของซูชิ.....	97
ในคืนก่อนวันคริสต์มาส.....	105
ลูกปลา.....	123
การเลือก.....	135
ปีที่ไร้หิมะแรก.....	143

SE-ED

inspiration starts here

ใบแจ้งผลสองฉบับ

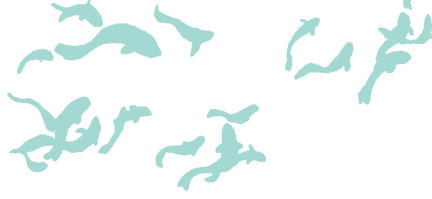
SE-ED

inspiration starts here

ฉันพยายามไม่คิด ไม่ปรายตามองของสีชมพูนั้น
แต่ก็อดใจไม่ได้ มันเป็นเรื่องน่ายินดีจริงหรือ
คงดี... หากมีใครสักคนช่วยตอบฉันได้
ทว่าไม่เคยมีใครให้คำตอบนั้นแก่ฉัน

SE-ED

inspiration starts here

SE-ED

ช่วงต้นฤดูหนาวตอนอายุสิบเก้า ฉันกำลังเฝ้ารอหิมะแรกของปี

ต้นไม้ที่เหลือเพียงกิ่งก้านโล้นๆ ยืนต้นด้านความหนาว ผิดถนนด้านหน้าร้านซักรีดจับตัวเป็นแผ่นน้ำแข็งบางๆ ผู้คนเดินห่อไหล่ พ่นไอลอดผ่านริมฝีปากราวกับกำลังกระชิบ แล้วถูกกลืนหายไปกับมวลอากาศเย็นเฉียบ แต่ไม่รู้ทำไม รอแล้วรอเล่าหิมะก็ไม่ยอมตกสักที

เชื่อว่าฉันมีสิ่งที่อยากทำ หรือมีคนที่ยากพบตอนหิมะตก ฉันเพียงแค่อยากเห็นเกล็ดหิมะที่ดูคล้ายดอกยิปโซฟิโล เต็มระบำลงมาอย่างอ้อยอิ่ง ราวกับกำลังทักทายว่า “ขอบคุณสำหรับความเหน็ดเหนื่อย” ฉันหยุดก้าวเดินแล้วยืนนิ่งอยู่กับที่ เสี่ยงผู้ดำเนินรายการดั่งแว่วออกมาจากวิทยุอย่างเบิกบาน

“ถึงจะล่าช้ากว่าปีก่อนมาก แต่คาดว่าเราจะได้เห็นหิมะแรกของปีนี้ ในช่วงสัปดาห์หน้า”

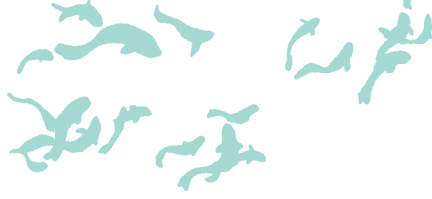
ถึงแม้จะย่างเข้าสู่สัปดาห์หน้าทีว่แล้ว แต่ก็ยังไม่มีวี่แววว่าจะมีสิ่งใดตกลงมาจากท้องฟ้าสีเทาหม่นนั้นเลย เสียงประกาศให้รอสัปดาห์หน้าตั้งขึ้นซ้ำด้วยน้ำเสียงที่ตึงตัง ดูเหมือนทุกคนยังเกินกว่าจะนึกคิดว่า “นี่มันไม่ปกติแล้วนะ” แต่วันเวลาก็ผ่านไปแบบนั้นวันแล้ววันเล่า

และแล้วฉันก็ได้รับใบแจ้งผลสองฉบับ

ฉบับแรกเป็นใบแจ้งผลจากฝ่ายรับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยที่ฉันสมัครไป ซึ่งมีการปรับคะแนนรับเข้าให้สูงขึ้น ผลออกมาว่าฉันผ่านด้วยคะแนนเฉียดฉิว ส่วนอีกฉบับเป็นใบแจ้งผลการตรวจโอกาสตั้งครรรภ์รอบสุดท้าย ซึ่งผลออกมาว่า ผ่าน และให้ฉันรีบติดต่อที่ศูนย์ฯ เพื่อขอรับการอบรมเบื้องต้น เพื่อเข้าคัดเลือกและสร้างสัมพันธ์กับผู้ที่จะเป็นพ่อของลูก

ระหว่างจดหมายสองฉบับนี้ ฉบับที่ทำให้แม่ของฉันดีใจมากที่สุดคือฉบับที่สอง

แน่นอนว่าในวันประกาศรายชื่อผู้ผ่านคัดเลือกเข้าเรียนมหาวิทยาลัย แม่ของฉันก็ตื้นตันดีใจด้วยเช่นกัน เพราะแม่จับมือของฉันทั้งสองข้างกระโดดโลดเต้น พลังส่งเสียงพิลึกพิลั่น ซึ่งฉันไม่แน่ใจว่านั่นเป็นเสียงครวญครางหรือเสียงถอนหายใจกันแน่

“คิดว่าจะไม่ผ่านเสียแล้ว...รอบเดียวผ่านฉลุยแบบนี้...โชคดี
จริงๆ ลุก”

ตอนนั้นฉันกับแม่กำลังกลับจากตลาด ทุกคนในลิฟต์หันมามอง
เป็นตาเดียว

“ท่าทางแม่คงตั้งความหวังกับลูกต่ำมาก สงสัยเด็กคนนี้คะแน
คงจะร่อแร่จริงๆ”

พอสบเข้ากับสายตาแต่ละคู่ที่ฉายความคิดเหล่านั้นออกมา ใบหน้า
ของฉันก็พลันร้อนผ่าวขึ้นทันที

เมื่อมองไปที่แม่ซึ่งกำลังจับมือฉันเขย่าอย่างปล้ำปัด รวากับแม่เพิ่ง
ได้ยินเรื่องเหลือเชื่อ ขณะที่ฉันเงยหน้าขึ้น ในใจก็พลันเกิดความรู้สึกเวทนา
แปลกๆ แวบขึ้นมาว่า

แม่ของฉันช่างไม่ใช่ผู้ใหญ่เอาเสียเลย

แม่เก็บความรู้สึกไม่เก่งแบบผู้ใหญ่คนอื่น ภายในตัวแม่เหมือนมี
เด็กสาวที่ยังไม่โตซ่อนอยู่ เด็กสาวคนนี้นักทำในสิ่งที่ผู้ใหญ่ไม่ทำกัน เช่น
ทำซุปรสหวานแฉ่ำของโปรดของพ่อมาวางบนโต๊ะอาหาร ทั้งที่ตอนนี้
ไม่มีคนกินแล้ว นั่งไม่พูดไม่จา เอาแต่ร้องไห้ น้ำตาไหลอยู่ที่หัวโต๊ะกินข้าว
หรือหยิบข้าวของของพ่อออกมาลูบคลำอย่างเหม่อลอย ทั้งแวนตากับ
กลองแวน ตรายางกับตลับหมึกเก่าๆ ที่พ่อเคยใช้ หรือแม้แต่ของที่ยังไม่เคย
ใช้งานเลยอย่างสมุด เวลาที่แม่ทำแบบนี้ช่างดูไม่ต่างอะไรกับเด็กสาวแรกเริ่ม

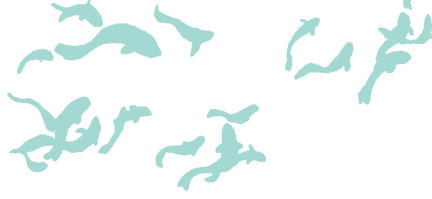
วัยเดียวกับฉัน ที่เพิ่งเลิกรักกับคนรักไม่ถึงหนึ่งอาทิตย์

ดูแล้วก็น่าสงสารอยู่หรอก...

ครั้งแรกที่เห็นแบบนั้นฉันแทบจะทนไม่ได้ ถ้าเป็นไปได้ฉันก็อยาก
ดึงความทรงจำที่เกี่ยวกับพ่อออกมาจากแม่ที่ละน้อย เหมือนเวลาลอย
สีขาวที่หุ้มผิวส้มออกมาที่ละเส้น จากนั้นก็เอาใส่กล่องพร้อมกับข้าวของ
เก่าๆ ของพ่อ แล้วส่งไปที่อื่นเสียให้รู้แล้วรู้รอด

แต่พอเห็นซ้ำๆ ฉันก็เริ่มชินชา และรู้ดีว่าต่อไปให้โกรธหรือเมินเฉย
ก็ไม่อาจบังคับเด็กสาวในตัวแม่ให้เติบโตขึ้นได้ เพราะนั่นคือแม่ และฉัน
ต้องใช้ชีวิตต่อไปอย่างนี้กับแม่ที่เป็นแบบนี้

แม่น้ำจะสุดหายใจลึกๆ เตรียมใจไว้ตั้งแต่เมื่อคืนวานแล้วนะ แต่แม่
ก็ยังทำท่าราวกับถูกอกอิมหาข่าวดีเรื่องฉันสอบผ่านเข้ามหาวิทยาลัย
ดีกระแทกเข้าจุดสำคัญอย่างจัง จนความรู้สึกภายในท่วมท้นออกมาอย่าง
ไม่รู้ตัว แม่แม่จะไม่ได้พูดหรือแสดงท่าทีออกมาเป็นพิเศษ แต่ฉันรู้ว่าแม่
เชื่อมั่นและยอมรับในตัวฉัน หลังจากเข้าเรียนมัธยมปลาย ฉันอาจออก
นอกกลุ่มนอกทางไปบ้าง แต่ยังไม่เคยถึงขั้นสร้างปัญหาให้ต้องตกเตือน หรือ
เถียงแม่ ต่อปากต่อคำด้วยถ้อยคำหยาบคาย หรือผลุนผลันหนีออกจากบ้าน
อย่างเด็กบางคน แต่จะบอกว่าเป็นนักเรียนตัวอย่างก็ไม่เชิง ฉันไม่เคย
ก่อเรื่องจนถูกมองเป็นเด็กมีปัญหา ฉันคิดว่าแม่คงคาดหวังในตัวฉัน
พอสมควร แล้วทำไมแม่ถึงแสดงออกเหมือนไม่คาดหวังล่ะ

เพราะความกังวลที่พันนาการแม่เอาไว้ มันคงมากมายจนเกินความคาดหวังในตัวฉันไปแล้ว แม่คงจ่ายค่าตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ไม่ไหว ดังนั้นการที่ฉันสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ นั้นหมายถึงว่าแม่จะได้จ่ายค่าเทอมโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายกับค่าเรียนพิเศษอีก ซึ่งค่าตัวคงเป็นสิ่งที่แม่กังวลมากกว่าหลายเท่า วันนั้นแม่คงไม่ได้คิดถึงอย่างอื่น นอกจากลูกสาวคนนี้ไม่ต้องดิ่วเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยใหม่แล้วนั่นเอง

อันที่จริง...ก่อนที่จะฉันจะได้เห็นสีหน้าโล่งใจของแม่ในลิปต์วันนั้น ฉันไม่คิดว่าบ้านของเรายากจนสักเท่าไรหรอก ความจนมันผ่านเข้าๆ ออกๆ ตามซอกมุมบ้าน ตัวฉัน และแม่อย่างวางเลื่อน เหมือนเชื้อโรคในระยะพักตัวที่ไม่ออกอาการเจ็บป่วยให้เห็น ฉันกับแม่ไม่เคยซื้อของฟุ่มเฟือย แต่ก็ไม่เคยอดอยากไร้ข้าวสารกรอกหม้อ เราล้างเล็ดแล้วผัดอีกเวลา ต้องเปลี่ยนเฟอร์นิเจอร์หรือเครื่องใช้ไฟฟ้าเก่าๆ สักชิ้น แต่เราก็ไม่เคยติดหนี้ใคร ไม่เคยมีเจ้าหนี้หน้าไหนมาอาละวาดทำลายข้าวของในบ้านเพื่อข่มขู่ทวงเงิน ส่วนฉันก็อยู่ในสถานะนักเรียนตลอดเวลา ดังนั้นต้องให้อายากใช้เงิน อย่างมากฉันก็แค่ซื้อเสื้อยืดใหม่สักตัว หรือซื้อหนังสืออ่านเพิ่มเติม แบบนักเรียนหัวกะทิอ่านกันสักเล่มเท่านั้น ฐานะที่บ้านเป็นอย่างไร แม่หาเงินมาจุนเจือค่าใช้จ่ายอย่างไรฉันไม่เคยรู้ และก็ไม่ต้องรู้ แม่ทำงานตัวเป็นเกลียวเพื่อสร้างน้ำและแสงแดดให้ฉันได้ใช้ทุกวัน ส่วนฉันมีเพียงหน้าที่เดียว นั่นคือรับมาดื่มด่ำอย่างหอมหวาน พร้อมแผ่กิ่งก้านและผลิใบอ่อนเขียวขจี

แต่กับไบแจ้งผลฉบับที่สองนั้นต่างกัน ในช่วงเวลาหลายสิบวินาที นับตั้งแต่ฉันยื่นไบแจ้งผลในซองสีชมพู ที่ได้รับจากคณะกรรมการฟื้นฟูอนาคตแห่งชาติให้แม่ จนถึงช่วงรอดูสีหน้าแม่ ฉันก็ได้รับรู้ความจริงสองอย่าง

อย่างแรก ฐานะทางบ้านไม่ได้เป็นอย่างที่ฉันคิดไว้ ที่ผ่านมามีเงินไม่เพียงพอมากนัก เพราะฉันมองโลกในแง่ดีอย่างไม่ลืมหูลืมตา และคิดไปเองว่า แม่จะปฏิเสธ

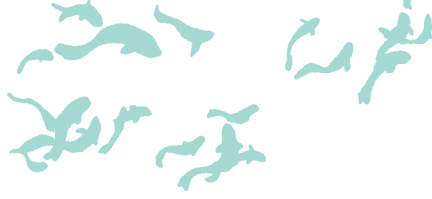
ฉันหวังไว้ว่าแม่จะฉีกไบแจ้งผลนั้นทิ้งต่อหน้าทันที ถ่มน้ำลายใส่มันพร้อมกับพูดอย่างเกรี้ยวกราดว่า “ไร้สาระสิ้นดี!” แล้วบอกให้ฉันลืมมันซะ และใช้ชีวิตอย่างที่ฉันต้องการ

หรืออย่างน้อยตามที่ฉันจินตนาการเอาไว้ แม่คงจะพยายามอธิบายให้ฉันเข้าใจด้วยน้ำเสียงสุขุมว่า ไบแจ้งผลฉบับนี้มีความหมายต่อพวกเรามากมายขนาดไหน แต่ถึงยังไงสุดท้ายคนที่ตัดสินใจก็คือตัวฉัน ซึ่งฉันไม่จำเป็นต้องทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ

แต่แม่ไม่ได้ทำแบบนั้น ครั้งนี้แม่ไม่ได้จับมือฉันเขย่า ไม่ได้กระโดดโลดเต้น แต่ดึงฉันเข้าไปกอดแน่น พลังกระซิบอย่างแผ่วเบาว่า

“แม่คงต้องไปโบสถ์เสียแล้ว”

น้ำตาไหลรินอาบสองแก้มของแม่ แล้วหยดลงสัมผัสสันคอของฉัน อย่างเจิบเจิบและอบอุ่น จนฉันตระหนักไดว่ำนั่นคือหยาดน้ำตา

แห่งความปิติยินดี หยาดน้ำตาที่สร้างขึ้นจากสารบางอย่างที่ฉันไม่อาจ
ขัดขืน เพราะเรื่องน่ายินดีขนาดทำให้แม่ร้องไห้ได้นั้นไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนัก

ความจริงอย่างที่สองที่ฉันตระหนักได้ตอนนั้น นั่นคือฉันไม่อาจ
ใช้ชีวิตโดยเป็นต้นไม้เขียวข่มในกระถางตลอดไปได้ ในใจของฉันมี
ความรู้สึกที่ต้องสำนึกบุญคุณของน้ำที่ซึมผ่านราก บุญคุณของแสงแดด
ที่สัมผัสใบ เป็นความรู้สึกที่ต้องเชื่อฟัง และต้องพยายามสังเคราะห์ด้วยแสง
ในวันนั้นให้ดีที่สุด นอกจากนี้ยังมีสิ่งอื่นอยู่ด้วย นั่นคือคำถามหนึ่งคำถาม

ฉันจะไม่เป็นอะไร...จริงๆ เหรอ?

มันเป็นคำถามที่ฉันไม่คุ้นเคย เพราะมันเป็นเสียงที่ดังมาจาก
ภายในตัวฉันเอง ทั้งยังสร้างความอึดอัดด้วย เพราะคำถามนี้หลอมรวม
อยู่กับปัญหาใหญ่และน่าหนักใจขนาดทำลายทุกอย่างที่สร้างขึ้น
ระหว่างฉันกับแม่ ซึ่งตราตรำเลียงดูฉันจนถึงทุกวันนี้ให้พังทลาย
ลงได้ ฉันอยากหนีให้พ้น ไม่อยากได้ยินเสียงนั้นอีก แต่มันเป็นเสียงที่
ดังออกมาจากตัวฉันเอง ฉะนั้นต่อให้ปิดหู ใส่หูฟังแล้วเปิดเพลงดังๆ
ก็ไม่อาจปิดกั้นเสียงเหล่านั้น

เย็นวันนั้นแม่ไปโบสถ์จริงๆ ไปโบสถ์ที่แม่ไม่ได้ไปเป็นสิบปีแล้ว
นับตั้งแต่พ่อจากพวกเราไป แม่ไปสารภาพบาป ซื่อผ้าคลุมศีรษะ สายประคำ
และคัมภีร์ไบเบิลเล่มเล็กๆ มาใหม่ วางไวบนโต๊ะหนังสือ และเริ่มสวด
อธิษฐานก่อนนอนทุกคืนตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

แม่ขอพรอะไร และสารภาพบาปอะไรกับบาทหลวงกันนะ?

คงขอไถ่บาปที่หันหลังให้กับพระเจ้าตลอดเวลาที่ผ่านมา และคง
สัญญาว่าต่อไปนี้จะใช้ชีวิตด้วยความเชื่อและขอบคุณพระเจ้า

ช่วงที่แม่ไปโบสถ์ฉันพยายามไม่คิด ไม่ปรายตามองของสีชมพูนั้น
แต่ก็อดใจไม่ได้

มันเป็นเรื่องน่ายินดีจริงหรือ?

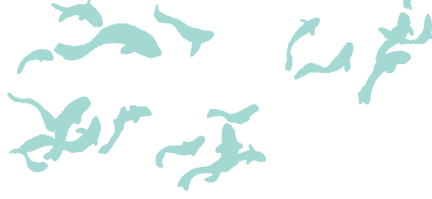
คงดี...หากมีใครสักคนช่วยตอบฉันได้ ทว่าไม่เคยมีใครให้คำตอบนั้น
แก่นั่น

เซลล์ไข่ของฉันแข็งแรงดี ฉันเป็นสิ่งมีชีวิตที่สามารถเป็นแม่ของ
เด็กคนหนึ่งได้ แม้ฉันไม่ได้คิดถึงเหตุผลอันยิ่งใหญ่ เช่น การปกป้อง
มนุษยชาติจากการสูญพันธุ์ แต่มันก็มอบความรู้สึกโล่งใจแปลกๆ ให้
ฉันนิดหนึ่งเหมือนกัน ปกติฉันไม่เคยนึกถึงร่างกายตัวเองในแง่ที่ว่า
นี่คือร่างกายที่ผ่านการตัดสินใจแล้วว่าสภาพดี ตัวฉันคือสิ่งมีชีวิตที่ได้รับ
การคัดเลือกแม้กระทั่งการสืบพันธุ์ มันช่างพิลึกกึกก็จริง ๆ

ความจริงที่ต้องรู้เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น ฉันเองก็รู้เหมือนกัน

หากทำตามขั้นตอนที่คณะกรรมการแนะนำและคลอดเด็กออกมา
ฉันจะได้ย้ายไปอยู่บ้านหลังใหม่ อะพาร์ตเมนต์สร้างใหม่กว้างยี่สิบสี่พยong*
แม้จะดูฟุ่มเฟือยไปหน่อย แต่นั่นหมายถึงฉันจะมีห้องนอนของตัวเอง
ไม่ต้องใช้ห้องร่วมกับแม่อีกต่อไป ซึ่งหมายความว่าระหว่างที่อยู่ด้วยกัน
ฉันไม่ต้องเผยสิ่งที่ฉันทำให้แม่เห็นทั้งหมด ยังไม่หมดแค่นั้น ว่ากันว่า

* 24 พยong มีขนาดประมาณ 79.34 ตารางเมตร

ฉันจะได้รับเงินแสดงความยินดีจำนวนมาก ขนาดที่ต่อให้นำไปซื้อเฟอร์นิเจอร์บ้านใหม่ทั้งหลัง และซื้อรถยนต์อีกหนึ่งคัน หรือนำไปจ่ายค่าเทอมตลอดสี่ปีก็ยังมีเงินเหลือ นอกจากนั้นฉันยังจะได้รับเงินช่วยเหลือก้อนโต พอให้แม่ใช้จ่ายตลอดชีวิต

และไม่ต้องกังวลว่าการเลี้ยงลูกจะกลายเป็นสิ่งฉุดรั้งการใช้ชีวิตของตัวเอง เพราะทางการจะจัดหาแม่บ้านและพี่เลี้ยงเด็กให้ฟรี ตั้งแต่เด็กคลอดจนถึงเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา

ฉันจะได้รับการช่วยเหลืออย่างครอบคลุมในทุกๆ ด้าน แน่แน่นอนว่าอาจขาดอิสระบ้างในหลายๆ ด้าน แต่ก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย เพราะฉันจะเป็นแม่ได้โดยไม่ต้องล้มเลิกการเรียนหรือการทำงาน ไม่ต้องติดอยู่ในบ้านหรือตัดขาดจากสังคมภายนอก

inspiration starts here

ถ้าอยากได้ทั้งหมดที่กล่าวมา สิ่งที่ต้องทำก็แค่...ตั้งครรภ์แล้วรอสิบเดือนเพื่อคลอดเด็กออกมา แต่ฉันต้องไม่มัวลังเลจนเซลล์ไข่ผ่อก่อนเวลาที่กำหนด

นี่เป็นเรื่องน่ายินดีจริงๆ หรือ?

น่ายินดีสิ จะบอกว่าไม่น่ายินดีได้อย่างไร มีบางคนพูดว่า หากเทียบกันแล้ว เรื่องเข้าเรียนมหาวิทยาลัยอาจเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยไปเลย

ทว่า...ฉันไม่รู้สึกยินดีเลยสักนิด...